

Arrest

nr. 118 501 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Baro in het district Rodat van de provincie Nangarhar. U bent tot het 8ste jaar naar het lyceum van Baro geweest. Uw vader was eerst leerkracht in datzelfde lyceum en werd in 1386 (2007) directeur van de school. Uw vader zorgde er als directeur van het lyceum voor dat het schoolgebouw en de infrastructuur in orde werden gebracht. Hij had contacten met PRT om dat alles te regelen. De lokale taliban beschuldigde uw vader ervan samen te werken met de buitenlanders en zei dat hij de jongens en meisjes in de regio op het slechte pad bracht. De computers

en schoolinfrastructuur werden op een avond vernield door de taliban. Nadat er een raid werd uitgevoerd door de Amerikanen in Baro en hierbij enkele talibanleden werden gearresteerd, ontving uw vader op 14/3/1388 (4 juni 2009) een dreigbrief van de taliban. Er waren geruchten dat uw vader spioneerde voor de Amerikanen. Uw vader wilde aanvankelijk zijn ontslag indienen maar besloot na overleg met de dorpsouderen zijn ambt verder te zetten. In 1389 (2010-2011) werd er een nieuw schoolgebouw opgetrokken in het lyceum door PRT. Eind 1389 (2011) werd er een ceremonie georganiseerd om het nieuwe gebouw officieel te openen. Tijdens de openingsceremonie waren er verschillende overheidsfunctionarissen aanwezig zoals leden van de provinciale raad, het districtshoofd en het hoofd van het onderwijsdepartement van Nangarhar. Uw vader werd de dag van de openingsceremonie telefonisch op de hoogte gebracht dat N.(...), zoon van F.(...) M.(...), op vraag van S.(...), het hoofd van de taliban in uw dorp, een aanslag zou plegen op de school. Er gebeurde die dag echter niets. Uw vader had het adres van N.(...) aan de autoriteiten gegeven maar N.(...) was niet meer in het dorp. Eén of twee maanden na de openingsceremonie werd N.(...) doodgeschoten toen hij zichzelf wou opblazen bij Amerikanen op het Mustafiat plein in Jalalabad. Er stierven enkele Afghaanse burgers toen de bom alsnog explodeerde. S.(...) kondigde aan dat uw vader verantwoordelijk was voor de dood van Q.(...) N.(...) en voor het mislukken van de aanslag. Uw vader kreeg vervolgens op 25/12/1389 (26 maart 2011) een tweede dreigbrief van de taliban waarin uw gezin met de dood werd bedreigd. De taliban verweet uw vader een verrader te zijn. In jauza 1390 (mei-juni 2011) was u samen met uw vader onderweg van uw tante in Kot naar Baro toen jullie in Trelay werden tegengehouden door vier talibanstrijders. Jullie werden in elkaar geslagen en naar een afgelegen woning gebracht. Ze zeiden dat jullie spionnen zijn en gestraft zullen worden voor jullie daden. De kamer waar jullie werden opgesloten, had een raam in het dak. Met de hulp van uw vader kon u door het raam klimmen en vluchten. Uw vader moest noodgedwongen achterblijven. U bereikte Baro en vertelde aan uw oom wat er was gebeurd. U en uw oom brachten de veiligheidsdiensten op de hoogte. Ze vielen het huis waar uw vader nog opgesloten zat, binnen. Er werden verschillende talibanleden gearresteerd maar uw vader werd niet gevonden. Uw oom geraakte later aan het adres van S.(...). Hij was afkomstig van uw dorp maar woonde in Jalalabad. De politie viel zijn woning binnen. S.(...) was op dat moment niet thuis maar zijn broer, H.(...), werd gearresteerd. U werd ervan beschuldigd S.(...) te hebben verraden. De taliban was op zoek naar u. U bleef ondergedoken bij uw oom en een vriend totdat u besloot het land te verlaten om uw veiligheid te garanderen. U bent in aqrab 1390 (oktober-november 2011) vertrokken uit Afghanistan. U heeft het vliegtuig naar Iran genomen en bent vervolgens via Turkije, Griekeland, Italië en Frankrijk naar België gereisd waar u op 16 maart 2012 asiel vroeg. Uw moeder, twee broers en twee zussen wonen sinds de ontvoering van uw vader bij uw oom in Baro. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw taskara; de taskara van uw vader; uw schoolrapport van het 8ste jaar; foto's van uw vader en het Baro lyceum; een teaching certificate uitgereikt aan uw vader door Solidarite Afghanistan SOS/PG. Belgium; twee documenten aangaande de benoeming van uw vader tot directeur van het Baro lyceum opgemaakt op 1386/8/26 (07/11/2007) en op 1386/8/27 (08/11/2007); twee dreigbrieven van de taliban opgemaakt op 1388/3/14 (04/06/2009) en op 1389/12/25 (26 maart 2011); de vraag van uw vader ontslag te nemen en het antwoord van het onderwijsdepartement van Rodat opgemaakt op 1388/3/15 (05/06/2009); de vraag van uw vader aan de dorpsouderen om te vergaderen en het antwoord van de dorpsouderen opgemaakt op 1388/4/2 (23/06/2009); een verzoek om hulp aan het districtshoofd van Rodat; een document van de dorpsouderen ter bevestiging van uw problemen; een brief van Haseeb Faisal Conctruction Company ter bevestiging van uw problemen; en een verzendingsdocument.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal enkele bedenkingen bij de door u neergelegde documenten. Ter zake dient vooreerst verwezen te worden naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag. Bovendien dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden en incoherenties tussen uw verklaringen en de inhoud van (een aantal van) de door u neergelegde documenten. Zo verklaarde u dat uw oom net

voor uw vertrek klacht is gaan indienen bij het districtskantoor (CGVS, p.11). In het kwestieuze document staat aangegeven dat de familieleden van Q.(...) N.(...) en de taliban u, S.(...), de schuld geven van de moord op Q.(...) N.(...) door de autoriteiten (vertaling stuk 10). Over het aandeel van uw vader in dit alles wordt in alle talen gezwezen. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor en uit de tweede dreigbrief van de taliban (stuk 7b) blijkt echter duidelijk dat de taliban in de eerste plaats uw vader hiervan de schuld gaf (CGVS, p.14 en 17). Het roept dan ook vragen op dat hierover niets wordt gezegd in de klacht gericht aan het districtshoofd van Rodat. Verder wordt er in het document vermeld dat de dorpsouderen hebben onderhandeld met de familie van Q.(...) N.(...) maar zonder resultaat. Hierover heeft u tijdens het gehoor evenwel niets vermeld. Anderzijds wordt er in de klacht dan weer helemaal niets gezegd over uw ontvoering door de taliban na de dood van Q.(...) N.(...), noch over het feit dat uw vader nog steeds wordt vastgehouden door de groepering, hetgeen des te bedenkelijker is aangezien met deze klacht precies de hulp van het districtshoofd wordt ingeroepen (zie vertaling bij stuk 10). Evenmin wordt erin vermeld dat u de arrestatie van H.(...), broer van S.(...), wordt verweten. Deze incoherenties tussen uw verklaringen en het document gericht aan het districtshoofd, zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ernstig op de helling.

Voorts legde u een document neer, opgesteld door de dorpsouderen van Baro, waarin uw problemen worden uitgelegd (stuk 11). Volgens uw verklaringen werd het document na uw vertrek uit Afghanistan opgemaakt (CGVS, p.10-11). In het document staat te lezen dat Q.(...) N.(...) door uw vader én door u werd geïdentificeerd als opstandeling en werd aangegeven bij de autoriteiten. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor blijkt echter dat u niets te maken had met de aangifte van N.(...) (CGVS, p.14). U verklaarde enkel te hebben vernomen van uw vader dat hij N.(...) had gerapporteerd aan de veiligheidsdiensten van Rodat (CGVS, p.14 en 16). Het mag dan ook verbazen dat de dorpsouderen u hier rechtstreeks mee in verband brengen. Verder wordt er ook in het document door hen opgesteld noch gesproken over de ontvoering van u en uw vader, noch over de arrestatie van H.(...). Er staat enkel in aangegeven dat de familie van Q.(...) N.(...) en de taliban wraak willen nemen op u. Dat ook in het document van de dorpsouderen in alle talen wordt gezwezen over voornoemde gebeurtenissen, roept ernstige vragen op. Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat ook de dorpsouderen noteerden te hebben onderhandeld met de familie van N.(...) en de taliban, een belangrijk element dat u heeft nagelaten te vermelden.

Ook wat betreft de inhoud van de brief opgesteld door Haseeb Faisal Construction Company, dient gewezen te worden op incoherenties in vergelijking met de verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal. Zo staat er in de brief te lezen dat de taliban ermee had gedreigd de dood van N.(...) te wreken door u of uw vader te doden en dat uw familie na deze bedreigingen besloot u weg te sturen uit Afghanistan (zie stuk 12). Er wordt echter helemaal niets gezegd over de daaropvolgende ontvoering van u en uw vader door de taliban en de arrestatie van H.(...). Het zijn echter juist deze feiten die hebben gemaakt dat u Afghanistan heeft verlaten. Gevraagd hoe het komt dat er in de brief wordt gezwezen over deze belangrijke gebeurtenissen, kwam u niet verder dan te stellen dat uw oom dat document heeft aangevraagd toen u al in België was en dat u het aldus niet weet (CGVS, p.13 en 18).

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat in het verzoek tot ontslag dat uw vader heeft opgesteld en heeft verstuurd naar het hoofd van het onderwijsdepartement in Rodat op 1388/3/15 (05/06/2009), staat te lezen dat uw vader op dat moment al meerdere dreigbrieven had ontvangen van de taliban (zie vertaling stuk 8). Uit de verklaringen die u aflegde op het Commissariaat-generaal blijkt echter duidelijk dat uw vader op dat moment slechts één dreigbrief had ontvangen (CGVS, p.14). Ook deze tegenstrijdigheid roept vragen op bij uw asielrelaas.

Voornoemde incoherenties tussen uw verklaringen en de inhoud van de door u neergelegde documenten, ondermijnen ten stelligste de authenticiteit van de kwestieuze documenten, en zetten de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban ernstig op de helling.

Voorts legde u meerdere tegenstrijdige verklaringen af over het ogenblik waarop u en uw vader ontvoerd en vastgehouden werden door de taliban. Zo verklaarde u aanvankelijk gedurende de tweede maand van 1390 ontvoerd te zijn geweest (CGVS, p.13), maar verklaarde u even later dat dit in de derde maand van 1390 gebeurde, hetgeen drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou zijn geweest (CGVS, p.20). U verklaarde tijdens hetzelfde gehoor evenwel dat u Afghanistan verliet in aqrab 1390, zijnde oktober-november 2011 (CGVS, p.12; zie ook verslag DVZ, nr.35), terwijl de derde maand van 1390, jauza, overeenstemt met mei-juni 2011. Bijgevolg zou u niet drie maanden maar een vijftal maanden voor uw vertrek ontvoerd geweest zijn. In de vragenlijst van het CGVS liet u dan weer geheel in strijd met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal optekenen dat u één maand voor uw vertrek ontvoerd werd (vragenlijst CGVS, p.3). De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op een essentieel aspect van uw asielrelaas en ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de taliban.

Verder dient er gewezen te worden op de incoherente verklaringen die u aflegde wat betreft de periode na uw ontsnapping uit de woning van de taliban waar u en uw vader werden vastgehouden. Gevraagd hoe de autoriteiten het huis waar u en uw vader vastzaten, konden terugvinden, antwoordde u aanvankelijk dat u niet bent meegegaan met de politie maar dat u de plaats had herkend en had gezegd op het districtshuis dat het dicht bij Trelay ligt (CGVS, p.18). Vervolgens verduidelijking gevraagd, stelde u echter dat u bent meegegaan met de politie en dat u hen het huis heeft getoond (CGVS, p.19). U erop wijzend dat u even daarvoor nog had aangegeven niet te zijn meegegaan met de autoriteiten, paste u uw verklaringen aan door te stellen dat de autoriteiten het huis eerst niet konden vinden, dat u dan een tweede keer bent meegegaan met hen en dat ze die tweede keer het huis hebben bestormd (CGVS, p.19). Uw incoherente verklaringen hierover ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts blijft u eveneens zeer vaag wanneer u werd gevraagd hoe uw oom aan het adres van S.(...) in Jalalabad is geraakt. U kwam niet verder dan te stellen dat uw oom in het dorp aan zijn adres is geraakt maar u kon niet vertellen hoe juist (CGVS, p.19). Gevraagd of u dan niet wilde weten hoe uw oom aan het adres van de talibancommandant is geraakt met wie u en uw vader problemen kenden, antwoordde u naast de kwestie dat u en uw oom naar het districtshuis gingen en dat jullie daar hebben gezegd dat S.(...) verantwoordelijk was voor de ontvoering van u en uw vader (CGVS, p.19). Nogmaals de vraag herhaald, repliceerde u dat u niet weet hoe uw oom zijn adres heeft kunnen bemachtigen (CGVS, p.19). Het roept nochtans vragen op dat u hierover niet zou hebben gesproken met uw oom en dat u zich hierover niet meer vragen zou stellen. U kreeg immers net problemen met de manschappen van S.(...) omdat u ervan werd beschuldigd zijn naam en adres te hebben doorspeeld aan de autoriteiten (CGVS, p.20). Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat u niet kon zeggen waar in Jalalabad S.(...) woont (CGVS, p.19).

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden,

dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande, jongvolwassen man bent die tot de Pasjtoense meerderheid behoort. U bent volgens uw verklaringen tot het 8ste jaar naar het

lyceum geweest en stelde gestopt te zijn met school omwille van uw problemen (CGVS, p.4), waar zoals reeds vermeld echter geen geloof aan kan worden gehecht. U heeft nooit moeten werken in Afghanistan (CGVS, p.8). Uw familie zou 1 jerib grond hebben die bewerkt wordt door een landbouwer (CGVS, p.8). Er kan dan ook aangenomen worden dat uw vader goed verdiende als hoofd van het lyceum en dat u in Afghanistan beroep kan doen op een kapitaalkrchtig netwerk. Bovendien dient nogmaals benadrukt te worden dat geen geloof kan gehecht worden aan jullie beweerde problemen met de taliban, en derhalve evenmin aan de ontvoering en het ontslag van uw vader als hoofd van het lyceum als gevolg van deze beweerde problemen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan de genomen beslissing. Uw taskara en de taskara van uw vader bevatten enkel identiteitsgegevens en houden verder geen verband met uw beweerde problemen. Uw schoolrapport bevestigt enkel dat u les heeft gevolgd aan het Baro lyceum, wat niet ter discussie staat. De door u neergelegde foto's, het lerarencertificaat en de documenten wat betreft de benoeming van uw vader tot directeur, bevestigen de werkzaamheden van uw vader maar zijn niet in staat de geloofwaardigheid van uw persoonlijke problemen te herstellen. Wat betreft de authenticiteit van de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban; het verzoek van uw vader ontslag te nemen en het antwoord van het onderwijsdepartement van Rodat daarop opgemaakt op 1388/3/15 (05/06/2009) en de vraag van uw vader aan de dorpsouderen om te vergaderen naar aanleiding van de eerste dreigbrief en het antwoord van de dorpsouderen daarop opgemaakt op 1388/4/2 (23/06/2009); dient nogmaals verwezen te worden naar de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Dergelijke documenten zijn derhalve enkel bewijskrchtig indien ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en verklaarde bij de indiening van zijn aanvraag uitdrukkelijk dat zijn leven in gevaar is. Verzoeker zet enkele theoretische beschouwingen rond het subsidiaire beschermingsstatuut uiteen. Hij stelt dat recente rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land en dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen opdat er sprake zou zijn van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat er voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Afghanistan en dat uitwijken naar een andere regio geen optie is, aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Dit is een algemeen bekend gegeven waarvan volgens verzoeker ook de verwerende partij op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie verwijst hij naar een rapport van Amnesty International waarin de actuele situatie in Afghanistan beschreven wordt.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Afghanistan de realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Door de afwijzing van de asielaanvraag wordt verzoeker *de facto* gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan.

In een vierde middel voert verzoeker *“de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”* aan. Verzoeker verwijst tevens naar de materiële motiveringsplicht. Hij zet deze beginselen uiteen en meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, aangezien ze feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. De bestreden beslissing werd volgens hem niet voldoende zorgvuldig voorbereid.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het moment waarop hij en zijn vader ontvoerd werden door de taliban. Zo verklaarde verzoeker dat hij zijn vader voor het laatst zag toen hij kon ontsnappen de nacht na hun ontvoering in de tweede maand van 1390 (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 17). Even later verklaarde verzoeker echter dat hij drie maand voor zijn vertrek ontvoerd werd, in de derde maand van 1390 (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 20). Daarnaast verklaart verzoeker dat hij Afghanistan verliet in aqrab 1390, hetgeen overeenstemt met de periode van 23 oktober tot 21 november 2011 (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 12). De derde maand van 1390 stemt echter overeen met de periode van 22 mei tot 21 juni en de tweede maand van 1390 zelf met de periode van 21 april tot 22 mei. Bijgevolg heeft verzoeker niet drie maanden na zijn ontvoering, maar vijf of zes maanden na zijn beweerde ontvoering zijn land van herkomst verlaten. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij psychologisch getraumatiseerd is waardoor het verschil tussen drie en vijf maanden voor hem uitermate

vaag is, stelt de Raad vast dat dit slechts een loutere bewering is van verzoeker die geenszins wordt gestaafd. Verzoeker toont dan ook geenszins aan op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent voormelde gegevens. Bovendien verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer slechts een maand voor zijn vertrek te zijn ontvoerd (stuk 18, vragenlijst, p. 3). De Raad merkt op dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Tevens legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het terugvinden van het huis waarin hij werd opgesloten door de autoriteiten. Zo antwoordt verzoeker ontkennend wanneer hem gevraagd wordt of hij meeding met de autoriteiten naar het huis en stelt hij slechts dat hij met zijn oom naar het districtshuis ging en aan de autoriteiten toonde dat het dicht bij Trelay lag (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om meer uitleg vraagt, stelt verzoeker echter dat hij wel met de autoriteiten is meegegaan naar het huis (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 19). Gewezen op deze tegenstrijdigheid stelt verzoeker plots dat de autoriteiten het eerst niet konden vinden en dat hij daarna met hen is meegegaan (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 19). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit slechts een verduidelijking was en geen tegenstrijdigheid, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker op de vraag of hij is meegegaan met de autoriteiten in de eerste plaats ontkennend antwoordde (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarenboven stelt verzoeker dat hij en zijn oom het adres van S. vonden en dat de politie en de Amerikanen hierop ook zijn huis zijn binnengevallen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 15). Even later verklaart verzoeker daarentegen dat het zijn oom was die het adres vond van S.. Bovendien weet hij niet hoe zijn oom aan dit adres kwam, noch waar S. dan precies woonde (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker zich hieromtrent niet geïnformeerd heeft. Verzoeker verklaart nog contact te hebben met zijn moeder en stelt dat zijn oom momenteel verantwoordelijk is voor zijn gezin (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 5 en 7). De gebrekkige kennis van verzoeker omtrent de woonplaats van S., die hem ervan zou hebben beschuldigd hem aangegeven te hebben bij de autoriteiten (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 20) en de vaststelling dat verzoeker zich hier niet verder naar heeft geïnformeerd, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen geloof kan gehecht worden. Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker immers slechts geen kennis te hebben omtrent de woonplaats van S., doch weerlegt of verklaart voormelde vaststellingen niet.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde documenten niet in overeenstemming zijn met zijn verklaringen. Zo zou de oom van verzoeker net voor het vertrek van verzoeker klacht neergelegd hebben bij het districtshuis (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 11). Vooreerst is het document gedateerd op de twintigste van de derde maand van 1390 (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 11), hetgeen opnieuw niet overeenkomt met de verklaring van verzoeker dat hij in de derde maand van 1390 ontvoerd werd en drie maanden later het land verliet (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 20). Over de vader van verzoeker wordt overigens met geen woord gerept in de klacht, noch over de ontvoering van verzoeker en zijn vader door de taliban. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het logisch is dat zijn vader niet vermeld wordt omdat enkel hij nog gevisieerd kon worden aangezien zijn vader niet kon ontsnappen en verzoeker niet weet of hij nog in leven is, stelt de Raad dat het geenszins aannemelijk is dat de oom van verzoeker de ontvoering en verdwijning van de vader van verzoeker niet zou vermelden toen hij klacht ging neerleggen (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 11). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de door hem neergelegde documenten de ontvoering niet vermelden omdat zij hiervan waarschijnlijk niet op de hoogte waren, stelt de Raad dat geenszins kan worden aangenomen dat de oom van verzoeker dit niet wist. Verzoeker verklaarde immers dat hij na zijn ontsnapping heel laat thuis kwam en dat zijn oom de autoriteiten verwittigde (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 14). Nadien zou verzoeker overigens zijn ondergedoken bij zijn oom en bij een vriend (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 15). Overigens kan worden opgemerkt dat ook het document opgesteld door de dorpsoudsten en het document afkomstig van de Haseeb Faisal Construction Company (Documenten, stuk 12) de ontvoering van verzoeker en zijn vader niet vermelden. Nochtans werden beide documenten volgens de verklaringen van verzoeker opgemaakt toen hij zich reeds in België bevond en aldus na de beweerde ontvoering (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 13).

Bovendien stelt dit document dat de dorpsoudsten een poging tot onderhandelen met de familie van Q. N. hebben uitgevoerd, zonder resultaat. Ook in het document opgesteld door de dorpsoudsten dat verzoeker heeft neergelegd worden deze onderhandelingen vermeld (Documenten, stuk 11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dit noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vermeld. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij hier niet bij betrokken werd, waardoor hij hierover geen verdere informatie kan verschaffen, stelt de Raad vast dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij deze verzoeningspoging op zijn minst zou hebben vermeld.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker is een volwassen man, die Pashtou en een beetje Frans spreekt en acht jaar naar school ging (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3). Daarnaast beschikt de familie van verzoeker over een jerib grond die door een landbouwer gecultiveerd wordt (stuk 6, gehoorverslag CGVS, p. 8).

Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar zijn problemen met de taliban als hinderpaal voor een vestiging in Kabul, wijst de Raad erop dat hoger werd geoordeeld dat verzoekers asielrelaas en problemen met de taliban ongelooftwaardig is. Verzoekers argumentatie is dan ook niet relevant.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Kabul - Stad" van 5 september 2013) blijkt dat het totaal incidenten in 2012 redelijk hoog ligt, maar dat slechts 10% van het totaal kan worden toegeschreven aan AGE's. ANSO bestempelde het aantal aan AGE's toegeschreven incidenten als "zeer laag". Ondanks een toename in het eerst kwartaal van 2013 lag het aantal aanslagen nog steeds

significanter lager dan het aantal aanslagen in het eerste kwartaal van 2011. Tussen januari en augustus 2013 waren er gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli 2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen *high profile* doelwitten. De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Hoewel dit inherent een groot potentieel op gewelddadige incidenten inhoudt, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. Een andere oorzaak van geweld in Kabul is criminaliteit. Het aantal kidnappings van rijke Afghanen bereikte een 'alarmerend niveau'. Toch wordt het niveau van de criminaliteit eerder als laag bestempeld voor een stad van de omvang van Kabul. Uit de analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanlagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Het door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rapport van Amnesty International bespreekt de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en bevestigt dat burgers het slachtoffer kunnen worden van aanslagen, maar vermeldt niet dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. De door verzoeker aangehaalde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ondergraven.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF